

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 50,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 819,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że na podstawie umowy cesji z 12 sierpnia 2016 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Łączna wysokość zadłużenia z tytułu niezapłaconych skapitalizowanych odsetek wynosi 50,29 zł – kwota ta stanowi należność odsetkową wynikającą z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego wygenerowanie pozwu, tj. 26 października 2016 r. Ponadto powód dochodzi odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej w kwocie 819,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwany M. W. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie zajął stanowiska w sprawie i nie stawił się na rozprawę, mimo prawidłowego zawiadomienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 sierpnia 2016 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (Cedentem) a powodem (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. (Cesjonariuszem) została zawarta Umowa Sprzedaży Wierzytelności, której przedmiotem było przeniesienie przez Cedenta na Cesjonariusza wierzytelności pieniężnych określonych w § 3 umowy w celu ich dalszej windykacji. Zbywca oświadczył, iż w stosunku do dłużników, przysługują mu bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z zawartych z nimi umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i umów zawieranych w ramach promocji przez użytkowników (...).

(dowód: umowa cesji wraz z załącznikami k. 7-8v)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o odpisy dokumentów przedłożonych przez powoda, ale tylko tych, które opatrzone były podpisem i zostały prawidłowo poświadczone za zgodność z oryginałem.

W ocenie Sądu powód nie wykazał przede wszystkim, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wobec pozwanej, w szczególności nie przedstawił umowy łączącej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z pozwaną. Powód nie udowodnił także nabycia od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem. Powód nie przedłożył w szczególności umowy o świadczenie usług komunikacyjnych zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym.

Zgodnie z generalną dyrektywą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Powód nie wykazał w sposób należyty, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu. Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona

(zindywidualizowana). Z przedłożonych zaś dokumentów nie wynika, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeniósł wierzytelność przeciwko pozwanemu na rzecz powodowej Spółki.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że brak jest jakiegokolwiek dokumentu, na podstawie którego można byłoby potwierdzić, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 12 sierpnia 2016 r. nastąpiło przeniesienie wierzytelności. W treści umowy nie wskazano bowiem, co do jakich konkretnie wierzytelności strony mają zamiar dokonać przelewu.

Dodatkowo podnieść należy, że w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Tymczasem powód nie dołączył do pozwu żadnej umowy, stanowiącej źródło ewentualnych zobowiązań pozwanej, ani innych dokumentów, które uzasadniałyby żądanie pozwu. Dowodem na fakt stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwaną a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nie jest niepodpisany wydruk zestawienia rzekomo nieopłaconych faktur (k. 7).

W ocenie Sądu nabycia wierzytelności wobec pozwanego nie dowodzi W. z listy dłużników (k. 8v), który wskazuje dane osobowe pozwanej oraz identyfikator dłużnika. W pierwszej kolejności należy podnieść, że przedłożony przez powoda załącznik do umowy cesji nie został przez nikogo podpisany, a jedynie potwierdzony za zgodność z danymi znajdującymi się na nośniku CD, stanowiącym załącznik do umowy cesji, przez występującego w przedmiotowej sprawie radcę prawnego. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że stosownie do treści art. 129 § 2 i 3 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. Prawo nie przewiduje natomiast możliwości potwierdzenia przez radcę prawnego tzw. zgodności z danymi zawartymi w dokumencie czy nośniku. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Wyciąg z listy dłużników jako dokument wygenerowany elektronicznie może jedynie stanowić dowód tego, że został wystawiony przez stronę powodową, zainteresowaną wynikiem procesu.

W umowie przelewu wierzytelności strony przewidziały bowiem określenie wierzytelności będących przedmiotem umowy w formie wykazu wierzytelności zapisanego w postaci plików na płycie CD. Forma, w której powód stara się dowieść istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem nie odpowiada przewidzianej w samej umowie. Powód powinien przedłożyć nośnik CD, zawierający pliki z zapisanymi danymi o stanie wierzytelności bądź też chociażby papierowy wykaz wierzytelności podpisany przez osoby upoważnione do reprezentacji stron umowy.

W dalszej kolejności należy wskazać, że nie wiadomo jakiej konkretnie umowy cesji wierzytelności opisany załącznik dotyczy, ponieważ w danym dniu mogły zostać również zawarte inne umowy.

Z treści wyciągu nie wynika również z jakiego stosunku prawnego wynikają wierzytelności przysługujące względem pozwanego, ponieważ wskazuje on jedynie identyfikator dłużnika, bez numerów dokumentów księgowych, wymienionych w umowie ramowej cesji. Wobec powyższych okoliczności w ocenie Sądu moc dowodowa opisanego dokumentu jest znikoma.

Jedynego dowodu na wysokość i istnienie roszczenia nie może stanowić dokument w postaci kserokopii przedsądowego wezwania. Powód nie przedłożył nawet dowodu nadania przedsądowego wezwania do zapłaty. Nie przedstawił ponadto skutecznego zawiadomienia pozwanej o ewentualnej cesji wierzytelności.

Oceny tej nie zmienia szereg ewentualnie sformułowanych w uzasadnieniu pozwu wniosków dowodowych. Wskazane w tych wnioskach dokumenty winien przedstawić powód – kierując się treścią powołanych przepisów.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do przeprowadzenia z urzędu tych dowodów i do wyrażania tym samym powoda. Zgodnie z utrwalonymi poglądami z możliwości takiej Sąd winien korzystać powściągliwie i w szczególnie uzasadnionych wypadkach, m.in. w sytuacji rażącej nieporadności strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, co w sprawie niniejszej w przypadku powoda nie ma przecież miejsca.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, jak również fakt, że powód nie wykazał istnienia wierzytelności wobec pozwanego oraz tego, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu, powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Wskazać także należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Katarzyna Jerka